"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମକୁ ପ୍ରାଣ ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣଦାନ ମିଳିଯାଉଛି, ଏହିଭଳି ପ୍ରାଣଦାନ ଦେଉଥିବା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ନେହର ସହିତ ୟାଦ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଆଧାରରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ସବୁ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର ରହୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତାହା ହିଁ ତୁମର ରୋଜଗାରର ଆଧାର ଅଟେ । ଏହି ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ତୁମର ସବୁ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମର ଖୁସି ମିଳିଯାଉଛି । ଏପରି କୌଣସି ଜିନିଷ ବାକି ରହୁ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ରହିବ । ବାବା ଏପରି ଜ୍ଞାନର ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ— ଶାଳଗ୍ରାମ ପିଲାମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢାଇବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି ଯେ ସେହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ଲାଗୁନାହିଁ କାରଣ ବୁଦ୍ଧିରେ ବୁଝିଗଲେଣି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଯିଏ ପଢାଇଲେ, ତାଙ୍କ ବଦଳରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯିଏ ପଢୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପଢୁଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଭାରତରେ ଥିବା ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର କଥା ନୁହେଁ । ଭାରତରେ ଥିବା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ହିଁ ଭୁଲ୍ ରହିଛି । ତୁମ ବିନା ଏହି କଥା ଅନ୍ୟ କେହି ସିଦ୍ଧ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ଅଟେ, ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେବ । ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସୁଧୁରିଲେ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ସୁଧୁରିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଧୁରିଥିବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ଓ କଳିଯୁଗ ସୁଧୁରି ନଥିବା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଓ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେଉଛ । ଏଥିରେ ବହୁତ ରିଫାଇନ୍‌ନେସ୍ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ରିଫାଇନ୍ କରି ବୁଝାଇ, ସୁଧାରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ ତୁମେ ସୁଧୁରିଯାଉଛ ପୁଣି ମୋତେ ଆସି ସୁଧାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡୁନାହିଁ । ତୁମେ ଅନାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲ,ଏବେ ଆର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ହେବ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସୁଧୁରିଥିବା ଆତ୍ମା (ପବିତ୍ର) ଥିଲେ ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସୁଧୁରିଥିବା ଆତ୍ମା ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଦେବତା କହୁଛୁ ? ସମସ୍ତେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସୁଧୁରିଥିବା ଆର୍ଯ୍ୟ ଥିଲେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ବେଠିକ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅନ-ଆର୍ଯ୍ୟ । ବାକି ଯେଉଁ ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜ ରହିଛି, ତାହା ମଠ-ପନ୍ଥ ଅଟେ । ଏକଥା କଳ୍ପବୃକ୍ଷରୁ ପରିଷ୍କାର ଭାବେ ବୁଝିପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୃକ୍ଷ, ଏହାର ଆୟୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଟେ । ଏହାର ନାମ ହେଲା କଳ୍ପବୃକ୍ଷ । କିନ୍ତୁ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ଆସୁନାହିଁ । ତୁମକୁ ବୃକ୍ଷ ରୂପରେ ବୁଝାଯାଇଛି । ସେମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି କଳ୍ପ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷର ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ଅନ୍ୟମାନେ କିଏ କେତେ ଆୟୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝାଇ ପାରୁଥିବା ଆତ୍ମା କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଶାସ୍ତ୍ରବାଦ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ଏହା ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ଅଟେ, ତୁମେ ସେମିନାର କରୁଛ, ଏହାକୁ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ (ରୁହରିହାନ) କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରଶ୍ନ-ଉତ୍ତର ବୁଝିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଯାହା କିଛି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଟପିକ୍ ବାହାର କରି ତୁମେ ଶୁଣାଉଛ । ସେମାନେ କ'ଣ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଯାଇ ଶୁଣ । ପୁଣି ଆସି ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପ୍ରକାର ବାଦ-ବିବାଦ ଚାଲୁଛି ।

ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ? ଭଗବାନ ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା କାରଣରୁ ବିଲକୁଲ୍ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଛ । ବାସ୍, ବାବା ହିଁ ପ୍ରାଣଦାନ ଦେବେ । ଜ୍ଞାନର ଦାନ ଏପରି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆମକୁ ଏହିପରି ନୂଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆମେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛୁ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ତ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉନାହିଁ । ଶ୍ରୀନାରାୟଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା କଣ କିଛି ହେଉଛି ? ଆମେ ତ କାଙ୍ଗାଳକୁ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇ ରହିଯାଇଛୁ । ଦେବତାମାନେ କେତେ ଧନବାନ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ କୃତ୍ରିମ ଜିନିଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଯାହାର କୌଣସି ଦାମ ନଥିଲା, ତାହାର ଆଜି କେତେ ଦାମ ହୋଇଗଲାଣି । ସେଠାରେ ଶସ୍ୟର କୌଣସି ଦାମ ରହିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବ, କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ରହିବ ନାହିଁ, ଯାହାର ପ୍ରାପ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ରହିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମର ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର କରିଦେଉଛି । ତୁମକୁ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି ଯାହା ଫଳରେ ତୁମର ଭଣ୍ଡାର ଭରିଯାଉଛି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା । ଜ୍ଞାନ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଅଟେ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛ! ପାଠପଢାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ ନା । ଲୌକିକ ଶିକ୍ଷକ ପଢାଇଲେ, ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ବୁଝିବାକୁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ତୁରନ୍ତ କେହି

ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । କୋଟିକରେ କେହି ବାହାରୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ପତିତ ହିଁ କରିଆସିଛନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଚଢାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ପାଠ ପଢାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ବଦଳରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀର ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି— ଭଗବାନୁବାଚ, ପଢାଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେ ପଢାଇଥିବା କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରହୁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ନାହିଁ । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର । କେତେ ବଡ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଭକ୍ତିର ଅନେକ ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ନଥିଲେ ବୃକ୍ଷର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିନଥାନ୍ତା । ଏସବୁ ହେଉଛି ଧାରଣା କରିବା କଥା । ତୁମେ ଧାରଣା କରୁଛ । ପଢାଇବା ଶିକ୍ଷକ ପାଠପଢାଇ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପଢୁଥିବା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଆସି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । କେତେ ନୂଆ କଥା ଅଟେ । ଗୋଟିଏ କଥା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ । କ୍ରମଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ ଛାତ୍ର ଅଛନ୍ତି, କେହି ପାସ୍ ହେଉଛନ୍ତି, କେହି ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ବେହଦର ବଡ ପରୀକ୍ଷା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛୁ ତେଣୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ଭଲ ପଢିବୁ । ଭଲ ପଢୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । କ୍ରମଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ଯିବେ । ସାରା କ୍ଲାସ୍ ଟ୍ରାନ୍ସଫର ହେବ । କ୍ରମଅନୁସାରେ ଯାଇ ବସିବେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ଅଛି । ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ଆତ୍ମାରେ ରହିଥାଏ । ଶରୀର ହେଉଛି ମାଟି ଅର୍ଥାତ୍ ବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଶତ ପ୍ରତିଶତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଓ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କିଏ—ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ପ୍ରଥମେ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇବାକୁ ପଡିବ । ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ— ଗୁରୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯେବେ ଅନନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆସିବେ ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଖୋଲିବ ଦେଖିବେ ଯେ ଆମର ପତ୍ର (ଚେଲା) ବାହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାକାର ଯେଉଁମାନେ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ତ ବାହାରିଆସିବେ । ବାବା ଆସି ନୂଆ ବୃକ୍ଷ ଲଗାଇବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଫେରିବେ, ପୁଣି ଥରେ ନିଜ ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସିବେ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଥିଲେ ନା । ଆମ ଶାଖାର ଯେଉଁମାନେ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆସିଯିବେ । ଆଗକୁ ଯାଇ ତୁମେ ସବୁ ବୁଝିଯିବ । ଏବେ ବାହାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧକ୍କା ମିଳୁଛି । ଯେଉଁଠି ବାହାର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଇଏ ବହୁତ ଧନବାନ ହୋଇଗଲେଣି । ଏଠାକାର ନିବାସୀ ଗରୀବ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ପଛକୁ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଯିବେ । ଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଘରକୁ ଦୌଡିବେ । ବିଦେଶରେ କେହି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଭାରତକୁ ନେଇ ଆସନ୍ତି କାରଣ ଭାରତ ହେଉଛି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ପବିତ୍ର ଭୂମି । ଭାରତରେ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି— ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାଅ । ଯଦିଓ ଏହି ଦୁନିଆ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ କେହି ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ମୂଳବତନରେ ରହିଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମ ମହତତ୍ତ୍ୱ । ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସେଠାକୁ ଯିବେ । ପୁଣି କ୍ରମଅନୁସାରେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିବେ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଏହା ହେଉଛି ମୂଳଦୁଆ । ପୁଣି ତିନୋଟି ଟିୟୁବ (ଶାଖା) ବାହାରୁଛି । ଏହା ତ' ଦେବତା ଧର୍ମ ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ଶାଖା ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ ଏହା ହେଉଛି ମୂଳଦୁଆ ପୁଣି ୩ଟି ଟିୟୁବ (ଶାଖା) ବାହାରୁଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ୪ଟି ଧର୍ମ । ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଧର୍ମ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ । ଏହାର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ତୁମେ ଏଠାରେ ହୀରା ସଦୃଶ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ଏଠାରେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟ । ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଆମେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛୁ ତାହା ଆମ ସାଥିରେ ଯିବ ପୁଣି ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କ'ଣ ପଢୁଥିଲୁ । ଏବେ ଆମେ କ'ଣ ପଢୁଛୁ । ଆଇ.ସି.ଏସ୍ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ କ'ଣ ପଢିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ଫରକ ଅଛି ନା । ଆଗକୁ ଯାଇ ତୁମେ ବହୁତ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣିବ । ଏବେ କହିବାର ସମୟ ହୋଇ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଶୁଣିବାର ହିଁ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି— ନଲେଜର ପାର୍ଟ ଯେବେ ପୂରା ହେବ ତେବେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିନେବୁ । ପୁଣି ଆମର ପାର୍ଟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ପୂରା ହୋଇଯିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ବହୁତ ଭଲ ଧାରଣା ଦରକାର । ସ୍ମରଣ କରି, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିଚାଲ । ଯାଦ ନଥିଲେ କମ୍ ପଦ ପାଇବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି-କରି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅବସ୍ଥାର ଅଭ୍ୟାସ କରି-କରି ଶରୀର ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ରାସ୍ତା ଅଲଗା, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ଅନୁସରଣକାରୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ସେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଆଉ କେବେ ଫେରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଘରକୁ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଶେଷରେ ସବୁ ଅଭିନେତା ଯେବେ ଷ୍ଟେଜକୁ ଆସିବେ ତେବେ ଯାଇ ଘରକୁ ଯିବେ । ତାହା ହଦର ବିନାଶୀ ନାଟକ, ଏହା ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ନାଟକ । ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ, ଏହି ଡ୍ରାମା ଉଙ୍କୁଣୀ ସଦୃଶ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲୁଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ଛୋଟ-ଛୋଟ ଡ୍ରାମା କରୁଛନ୍ତି । ନକଲି ଚଳଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ଅଳ୍ପକିଛି ଭଲ କଥା ଅଛି ଯେପରି ବିଷ୍ଣୁ ଅବତରଣ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ, ଉପରୁ କେହି ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ବାକି ଉପରୁ କେହି ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏହି କଥା ତୁମେ ସବୁ ବୁଝିପାରୁଛ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲ । ବାବା ବୁଝାଇବାରୁ ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଗଲା । ଏତେ ସମୟ ଧରି ଯାହା କିଛି ଶୁଣିଥିଲ ତାହା କୌଣସି କାମର ନଥିଲା ଆହୁରି ତଳକୁ ଖସିଗଲ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଲେଖାଉଛ । ଯେବେ ଲେଖିକରି ଦେବେ ତେବେ ବୁଝାଯିବ କିଛି ବୁଝିଲେ । ବାହାରୁ ଆସି, ଫର୍ମ ପୂରଣ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଜଣାପଡୁଛି ଆମ କୁଳର ଅଟନ୍ତି । ମୂଳ କଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା । ବୁଝ ଯେ ବାସ୍ତବରେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ପଚାରିବାକୁ ହେବ— କେବେଠାରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଛ ? ତୁରନ୍ତ

ସୁଧୁରୁନାହାଁନ୍ତି । ଘଡିକୁ ଘଡି ମାୟା ଧରିନେଉଛି । ଦେଖୁଛି— କଞ୍ଚା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ଗିଳିଦେଉଛି । କେତେକ ମହାରଥୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଗିଳି ଦେଇଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ଘୋଡାସବାର, ମହାରଥୀ ପଦାତିକ ଆଦି ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜର ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ଦେଖୁଛ । ଯେବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଭକ୍ତିରୁ ଆସକ୍ତି ତୁଟିଯିବ । ତୁମେ କାହା ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ପଚାର (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ଇଏ କୁଆଡେ ଗଲେ ? ଏହାଙ୍କ ଜୀବନକାହାଣୀ କୁହ । ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନବାନ କରାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ପଚାରୁଛ, ତେଣୁ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପାସ୍ ୱିଥ୍ ଅନର ୮ ଜଣ ହେବେ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା । ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍—ଆମ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଛି ? ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିଲେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଭରିବ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଲେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବ । ତମୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖଦାୟକ କୌଣସି ଜିନିଷ ନାହିଁ । ଗାଈମାନେ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ହେବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଗାଈ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କର ଫର୍ଣ୍ଣିଚର ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ । ଗାଈ ଭଲ ଦୁଧ ଦେବ, ସେଥିପାଇଁ ତ ଦୁଧର ନଦୀ ବହିବ । ଏବେ ଏହା ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ନଲେଜଫୁଲ ହୋଇଗଲଣି । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ତୁମେ ତୁଚ୍ଛ ଭାବୁଛ । ଏହାର ସମସ୍ତ ଆବର୍ଜନା ସ୍ୱାହା ହେବ । ସମସ୍ତ ଆବର୍ଜନା ବାହାରି ପୁଣି ସବୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ନିଜ ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଉଛୁ । ତାର ନାମ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ଶୁଣିବା ମାତ୍ରକେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ବିଗିଡି ଯାଇଥିବା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ, ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାବାଙ୍କ ୟାଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ରୁହ-ରିହାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବା ଉଚିତ୍, ବାଦ-ବିବାଦ ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନର ଦାନ ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ନେହର ପ୍ରତିଦାନରେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେଉଥିବା ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅ । ସ୍ନେହର ଚିହ୍ନ ହେଲା ସ୍ନେହୀର କମି-କମଜୋରୀକୁ ଦେଖିନପାରିବା । ସ୍ନେହୀର ଭୁଲକୁ ନିଜର ଭୁଲ୍ ମନେ କରିବା । ତେଣୁ ବାବା ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କର କୌଣସି କଥା ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ମୋର ହିଁ ଦୁର୍ବଳତାର କଥା କାରଣ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଏହି ସ୍ନେହର ପ୍ରତିଦାନରେ ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିନିଅ । ଭକ୍ତମାନେ ତ ନିଜର ମୁଣ୍ଡକାଟି ଦେଇଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତୁମେ କିନ୍ତୁ ଶରୀରର ମୁଣ୍ଡ କାଟ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ରାବଣର ମୁଣ୍ଡ କାଟିଦିଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସଂକଳ୍ପର ପ୍ରକମ୍ପନ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ନିର୍ମାଣ କରିବାର ସେବା କରିବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****